

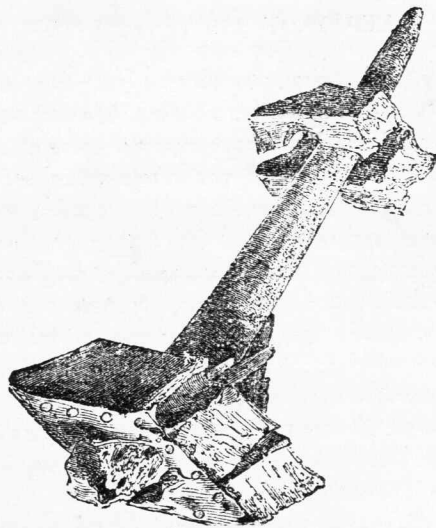
ρός του, εἰς ἡμᾶς φαίνεται ὅτι διευθύνει τὸ ξίφος αὐτοῦ κατὰ τῶν πλοίων ὅχι τόσον ἀπὸ διάθεσιν νὰ κτυπᾷ εἰς ὅλα τὰ συναπαντώμενα, ὅσον ἐκ τῆς ιδέας ὅτι τὰ εἰρημένα πλοῖα εἶναι φάλαιναί, ἢ ἄλλοι μεγάλοι ἰχθύες· ὅτι δὲ σπανίως ἢ καὶ οὐδέποτε προσβάλλονται πλοῖα οὕτω πως εἰς τὴν Μεσόγειον δύναται ὥσως κατὰ μέγα μέρος ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν μὴ ὑπαρξίν ἐν αὐτῇ τῇ θαλάσῃ ἰχθύων τόσον μεγάλων, ὥστε νὰ ἐμπορέσῃ ὁ ξιφίας κατὰ λάθος νὰ ἐκλάβῃ πλοῖον ἀντὶ αὐτῶν. Εἰς μεγάλα σφάλματα περὶ τοῦ χαρακτῆρος ζωῶν τινὸς δύναται τις νὰ ὑποπέσῃ, ὅταν δὲν στοχάζεται προσεκτικῶς τὰς τοπικὰς περιστάσεις.

“Γαλήνιον τινα θερνὴν ἡμέραν,” ἐξακολουθεῖ ὁ προειρημένος ἱατρὸς Σμίθ, “ἐνῶ πρωρεύς τις βραδέως ἐκωπηλάτει τὸ μικρὸν αὐτοῦ σκάφος ἐπὶ τῆς στιλβούσης ἐπιφανείας τῶν ἐλαφρῶς συγκεκινημένων ὑδάτων, αἰφνης κτύπος ὀρμητικὸς ἐσήκωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆν ἑδραν του, ξιφίου τινὸς ἐμπήξαντος τὴν μακρὰν αὐτοῦ λόγχην εἰς τὸν πυθμένα τῆς λεπτῆς λέμβου, καὶ ὑπὲρ τοὺς τρεῖς πόδας ἄνω τοῦ ἐδάφους αὐτὴν ἀνυψώσαντος· ὁ πρωράτης, μὲ τὴν ἀταραξίαν τοῦ πνεύματος ἥτις χαρακτηρίζει ὅλην τὴν ἀδελφότητα, κτυπήσας εὐθὺς μὲ τὸ κοντάκιον τοῦ κωπίου, συνέτριψεν αὐτὴν ἴσα μὲ τὸ ἑδάφος, πρὶν λάβῃ καιρὸν ὁ ὑποθαλάσσιος δολοφόνος ν' ἀποσύρῃ τὸ φοβερόν καὶ κινδυνῶδες ὄπλον του.

“Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἐνῶ ἐπεσκευάζετο πλοῖον τῆς Βοστώνης ἀπὸ μακρυὸν πλοῦν ἐπιστρέψαν, ἀνεκαλύφθη ῥύγχος ξιφίου ἀρκετὰ βαθέως εἰς τὴν σκληρὰν ὀρυν ἐμπεπηγμένον. Τὸ δὲ 1725, ἐπισκευαζομένης τῆς Βρετανικῆς βασιλικῆς νῆος τῆς Λεοπαρδάλεως, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῆς ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Γουινέας, ξίφος τοῦ ἰχθύος τούτου εὐρέθη, τὸ ὁποῖον εἶχε τρυπήσειν διὰ τοῦ χαλκώματος ἕνα δακτύλον, ἐπομένως διὰ σανίδος τριῶν δακτύλων, ἐπέκεινα δ' αὐτῆς τέσσαρας ἡμισυ δακτύλους εἰς τὴν στερεὰν ξυλίκην. Ἦσαν δὲ γνώμης οἱ μηχανικοὶ ὅτι ἤθελον χρειασθῇ ἐννέα κτύποι σφύρας, ζυγίζουσης εἰκοσιπέντε λίτρας, διὰ νὰ ὠθισθῇ σιδηροῦς μοχλὸς ὁμοίου μεγέθους καὶ σχήματος εἰς τὸ αὐτὸ βάθος ἐν τῷ αὐτῷ σκάφει· ἀλλ' ὁ ἰχθύς ἐνέπηξε τὸ ξίφος αὐτοῦ διαμιάς.”

“Ἐντιμὸς τις κάτοικος τοῦ Πλημούθου (πόλεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν,) ἐξακολουθεῖ ὁ ἱατρὸς Σμίθ, “μᾶς ἐδιηγῆθη τὸ ἐπόμενον παράδοξον κατόρθωμα. Εἰς τὸ φαλινοκάραβον ἡ Τύχη, ἐπιστρέψαν εἰς τὰ ἴδια τὸ 1826 ἢ 1827, ἀνεκαλύφθη ἐπὶ τοῦ ἔξωθεν τῆς τροπιδος (καρίνας) ἡ λόγχη ξιφίου, ἥτις, παρατηρήσεως γενομένης, εὐρέθη ὅτι εἶχε διαπεράσειν τὸ χάλκινον ὑποκάλυμμα, σανίδα ἐνὸς δακτύλου τὸ πάχος, δίπλακα τριῶν δακτύλων ἀπὸ σκληρὸν ξύλον, τὰς στερεὰς δρυϊνὰς δοκοὺς τῶν δώδεκα δακτύλων, ἄλλην σανίδα δύο ἡμισυ δακτύλων ἀπὸ σκληρὰν ὀρυν, καὶ τελευταῖον διετρύπησε κάδον ἐλαίου, ὅπου ἔτι ἔμενεν ἀκινήτως προσηλωμένη, ὥστε ῥανὶς ἐλαίου δὲν εἶχεν ἐκφύγειν.”

Ἡ ἐνταῦθα εἰκονογραφία μας διασαφηνίζει τὰ ἀνωτέρω ἀνέκδοτα, παριστάνουσα τὸ ὄπλον τοῦ ξιφίου, (ὡς

πραγματικῶς εὐρίσκεται εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τῆς Εὐρώπης Μουσεία), οὕτω πως ἔχον διαπερασμένα τὰ ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν σανιδώματα χαλκοσκεπάστου πλοίου. Τοιαύτη δὲ ψηλαφητὴ ἀπόδειξις φαίνεται σχεδὸν ἀναγκαία, ὥστε νὰ καταστήσῃ ἀξιόπιστα ὅσα τεράστια ἐδιηγῆσθμεν περὶ τῆς ἐκπληκτικῆς δυνάμεως τοῦ φοβεροῦ τούτου ζωῶ.

Βεβαίονοι περιπλέον ὁ ἱατρὸς Σμίθ, ὅτι συνεχῶς οἱ ναυπηγοὶ τῆς Ἀμερικῆς εὐρίσκουν αἰχμᾶς καὶ κομμάτια τῶν ξιφῶν εἰς τὰς τρόπεις (καρίνας) πλοίων, καὶ μάλιστα τῶν ἐρχομένων ἐκ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. “Ἐχομεν,” λέγει, “πολλὰ δείγματα τῶν ξιφῶν ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ἀλλὰ μόνον δύο ἔχουσι τὸ σκελετὸν τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον καθιστάνει αὐτὰ πολυτιμώτατα διὰ ταμεῖον. Οἱ θαλασσινοὶ, ὅσοι φέρουν αὐτὰ ἀπὸ ξένας χώρας ὡς ἀξιοπερίεργα, τὰ βλάπτουσι πολλάκις κατὰ δύο τρόπους· πρῶτον, πριονίζοντες αὐτὰ πολὺ μακρὰν τῆς σιαγόνος, καὶ δευτέρον, ξύοντες αὐτὰ μὲ μαχαίρας καὶ ὕαλια ὡς διὰ νὰ τὰ καλητερεύσωσιν· ἐντεῦθεν τὰ πλεῖστα τῶν ἐν Μουσείοις δειγμάτων εἶναι σχεδὸν ἡφανισμένα.”

Ἦν ἀρχεὶ πρὸς τούτοις Ξιφίας Βραχυῤῥυγχος, καὶ Ξιφίας Στρογγυλόῤῥυγχος· ἀλλὰ περὶ τούτων ὀλίγον γνωρίζεται. Τὸν πρῶτον περιέγραφεν ὁ Lacerpède ἀπὸ ἓν μοναδικὸν δείγμα πεσὸν εἰς τὴν ξηρὰν κατὰ τὴν Ρούπελλαν τῆς Γαλλίας. Ὁμοιάζει δ' ἐν γένει τὸν κοινὸν ξιφίαν, ἀλλὰ διαφέρει καθὸ ἔχων ξίφος βραχυτέρον, καὶ προσέτι δύο ἐξογκώματα ἐκατέρωθεν τῆς οὐρᾶς.

«ΘΑΥΜΑΖΕΙΣ αὐτὴν τὴν εἰκόνα,» μὲ εἶπε γηραλέος Δομινικανὸς εἰς τὴν Πάδουαν, ἐνῶ ἱστάμην ἐπιβλέπων εἰς ζωγραφίαν τοῦ Τελευταίου Δείπνου, κρεμασμένην εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ μοναστηρίου· «τέσσαράκοντα ἑπτὰ ἔτη γευματίζω ἤδη ἐμπροσθεν αὐτῆς· τόσαι δὲ μεταβολαὶ συνέβησαν μεταξύ μας,—τόσοι ἦλθον καὶ ἀνεχώρησαν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα,—ὥστε, ὅπότεν θεωρῶ τοὺς εἰς τὴν τράπεζαν ἐκείνην περικαθημένους, καίτοι ἀγάλους, μ' ἔρχεται σκεδὸν νὰ πιστεύω ὅτι ἡ μὲ εἰς εἴμεθα αἱ σκιά, καὶ ὅχι αὐτοί.»